

til de arbejdsløse, skal gives som en Hjælp til deres egen Forsikring mod Arbejdsløsheden. Hvad derudover skal til, maa ydes efter de samme Love og de samme Principper, hvorefter man hjælper andre Samfundsborgere, der er kommet i Trang.» Mindretallet henviste dernæst til, at ogsaa andre end de egentlige Lønarbejdere og navnlig de selvstændige erhvervsdrivende mærker Krisetidens haarde Tryk, og da det er umuligt at hjælpe alle, der er i Trang, maa man nøjes med at hjælpe, hvor det er allermost paatrængende, og det var Mindretallets Opfattelse, at Kommunalbestyrelserne fremdeles, som hidtil, har de bedste Forudsætninger for at administrere de Lovregler, som i denne Forbindelse kan bringes til Anvendelse. Dernæst henvises til, at man i Kommunerne ogsaa har indrettet sig paa at tage Arbejdet herfor op, og det tilføjes: »Skulde det imidlertid vise sig, at de økonomiske Byrder derved kommer til at hvile uforholdsmæssig tungt paa enkelte Kommuner, er den Mulighed ikk e udelukket, at der kan blive Anledning til at tage under Overvejelse, om man fra Statens Side kan komme disse til Hjælp. Men Mindretallet kan ikke undlade at pege paa, at ifølge de fra Kommunerne indkomne Indberetninger har en Del iværksat Arbejder efter Arbejdsløshedslovens Nødhjælpsparagraf og derved opnaaet et Tilskud af 2 Kr. pr. Arbejdsdag. Mindretallet maa mene, at denne Vej yderligere bør følges og Kommunerne derved aflastes, inden Spørgsmaalet om yderligere Statsstøtte tages under Overvejelse. Mindretallet erklærede herefter ikke at kunne medvirke til Gennemførelse hverken af Lovforslaget eller Ændringsforslaget.

Det konservative Mindretal indtog samme Standpunkt og fremhævede, at de Vanskeligheder, som den i Loven af 1927 vedtagne Udformning af Arbejdsløshedsloven fremkaldte, ikke i Overgangstiden vilde have medført saa store Vanskeligheder, saafremt man havde fulgt det fra konservativ Side stillede Forslag om at oprette en fælles Krisekasse. Mindretallet pegede endvidere paa, at mange Kommuner har søgt Arbejdsløsheden mildnet. »Tilbage bliver da efter Mindretallets Opfattelse kun det Spørgsmaal, om det med Rette kan siges, at den gældende Arbejdsløshedslov, i nogen Grad ogsaa fordi den traadte i Kraft i en Krisetid, lægger Udgifter, som burde være Statsudgifter, for stærkt over paa enkelte Kommuner. Ved Afgørelsen af dette Problem maa dog tages i Betragtning, at Kommunerne ifølge Loven af 1. Juli 1927 fritoges for et ikke ubetydeligt Bidrag til den hidtilværende ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, og at det er muligt, at Besparelsen herved i det væsentlige vil modsvare Stigningen i den almindelige Hjælpekassehjælp. Spørgsmaalet